

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10Co/97/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1113223965
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Frimmelová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1113223965.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a členov senátu JUDr. Ayše Pružinec Eren a JUDr. Zuzany Kučerovej v právnej veci žalobcu: W. N. Y., L.. XX.XX.XXXX, N. D. X/XXX, D., zast. Mgr. Petrom Mesárošom, advokátom, Bottova 34, Nitra, proti žalovanému: KARTAGO TOURS, a.s., IČO: 31 371 205, Vajnorská 100/B, Bratislava, zast. Bukovinský & Chlipala, s.r.o., IČO: 35 918 098, Svätoplukova 30, Bratislava, o zaplatenie 821 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 23. júna 2020, č.k. 4C/179/2013-260, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému **p r i z n á v a** voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom (druhým v poradí) súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi troch dní od právoplatnosti rozsudku sumu 129,80 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 129,80 eur od 23.02.2013 do zaplatenia, vo zvyšnej časti žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 68,38 %.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia najskôr uviedol genézu celého konania, v ktorom si žalobca v žalobe uplatnil nárok na primeranú zľavu z ceny zájazdu vo výške 50 %, teda v sume 821 eur (s príslušenstvom) podľa ust. § 507 ods. 1 Obč. zák. na tom skutkovom základe, že dňa 30.07.2012 ako objednávateľ uzatvoril so žalovaným ako obstarávateľom Zmluvu o obstaraní zájazdu č. 106016637, ktorou sa žalovaný zaviazal obstaráť žalobcovi zájazd do destinácie Kréta, hotel Golden Sand - Economy, kategória 4*+, mesto Rethymno, v termíne od 04.08.2012 do 15.08.2012, so stravovaním all inclusive pre dve osoby - žalobcu a jeho manželku s cenou 1.642 eur. Žalobca uviedol, že vyhľadával malý hotel rodinného typu v pokojnom prostredí, preto si vybral uvedený hotel v meste Rethymno, v ktorom mali s manželkou naplánovaných viacero výletov. Na letisku Heraklion ich delegát oboznámil s tým, že pôvodne zazmluvnený hotel je plne obsadený a z toho dôvodu ich ubytujú v inom hoteli - Sirens Beach 4*, ktorý je od pôvodnej destinácie vzdialený cca 120 km a podľa žalobcu bol veľký a nachádzal sa v rušnom a hlučnom letovisku Malia. Novým letoviskom a hotelom Sirens Beach neboli jeho požiadavky a očakávania v žiadnom ohľade splnené napriek skutočnosti, že sa jedná o hotel, ktorý je na rovnakej úrovni ako pôvodne objednaný hotel Golden Sand. Žalobca si preto uplatnil reklamáciu s poukazom na ust. § 741i ods. 1 Obč. zák. a na mieste priletového letiska dňa 04.08.2012 spísal s delegátom žalovaného reklamačný protokol a následne reklamáciu zaslal aj žalovanému dňa 20.08.2012, t. j. 5 dní po skončení zájazdu. Žalovaný nesúhlasil, tvrdil, že išlo o mimoriadnu ponuku zakúpenú päť dní pred odletom so zľavou, pričom v prípade dodatočne vypísaných mimoriadnych ponúk garantuje cestovná kancelária iba triedu ubytovacieho zariadenia, pričom nemusí ísť o ubytovacie zariadenie z katalógu.

Keďže až po začatí zájazdu zistil, že nebude môcť žalobcovi poskytnúť ubytovanie v dohodnutom hoteli (s dôvodu na strane tretej osoby), informoval žalobcu po prilete na letisko, že zazmluvnený hotel je plne obsadený, a preto mu bude poskytnuté náhradné ubytovanie v hoteli Sirens Beach 4*+, ktorý poskytuje lepšie ubytovanie a služby. V zmysle jeho VOP sú teda nároky žalobcu vylúčené.

3. Súd prvej inštancie uviedol, že po vykonanom dokazovaní rozhodol rozsudkom č.k. 4C/179/2013-68 zo dňa 26.05.2014, ktorým žalobe vyhovel a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 821 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 821 eur od 23.02.2013 do zaplataenia a nahradiť trovy konania. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Bratislave uznesením sp. zn. 4Co/626/2014 zo dňa 30.09.2015 tento (prvý) rozsudok zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, keď považoval posúdenie žalobcovho nároku podľa ust. § 741k ods. 2 Obč. zák. za v rozpore so zisteným skutkovým stavom, pretože z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplývalo, že by žalovaný poskytol žalobcovi a jeho manželke služby v kvalite nižšej ako zmluvne dohodnutej a žalobca ani nič také netvrdil. Ďalej mu vytkol, že z odôvodnenia rozhodnutia nevyplýva, na základe akých dôkazov a ich následného vyhodnotenia dospel ku svojim skutkovým záverom o tom, že žalovaný poskytol žalobcovi náhradné ubytovanie 120 km vzdialené od pôvodnej destinácie, a že charakter náhradného ubytovania nezodpovedal typu ubytovania, ktoré si vybral žalobca pri podpise zmluvy. Ďalej nepovažoval za preukázané, že v prípade žalobcom zakúpeného zájazdu nešlo o mimoriadnu ponuku, pretože tento záver súdu prvej inštancie bol založený len na tvrdení, že táto skutočnosť nie je uvedená v zmluve, z ktorej nevyplýva, že žalobcovi bola poskytnutá zľava z ceny zájazdu. Na základe akej ponuky si žalobca potom zájazd zakúpil, keďže vzhľadom na jeho cenu nešlo o zájazd z katalógu, súd prvej inštancie nevysvetlil. Súdu prvej inštancie uložil opätovne vyhodnotiť všetky tvrdenia strán sporu, ustáliť skutkový stav tak, aby mal oporu vo vykonaných dôkazoch, ustáliť, či išlo o mimoriadnu ponuku a v prípade, ak áno, posúdiť, či žalovaný poskytol plnenie v súlade so zákonom a VOP, a to po vyhodnotení žalobcovej námietky ohľadom neprijateľnosti článkov VOP, ktoré sa na mimoriadnu ponuku vzťahujú, následne vyhodnotiť, či žalobcovi vznikol nárok na žalovanú zľavu z ceny alebo nie, prípadne, či je na mieste ním uplatnený právny nárok posúdiť právne inak.

4. Po zrušení rozsudku a vrátení veci odvolacím súdom vykonal ďalšie dokazovanie. Podrobne uviedol obsah vyjadrení strán a zistenia z jednotlivých listinných dôkazov. Ustálil, že medzi stranami sporu bola dňa 30.07.2012 uzatvorená Zmluva o obstaraní zájazdu č. 10601667, na základe ktorej žalobca ako cestujúci č. 1 objednal u žalovaného aj v prospech cestujúceho č. 2 - manželky žalobcu W. G. Y., zájazd v destinácii Kréta v hoteli Golden Sand - Economy s kategóriou 4*+ s dátumom odletu dňa 04.08.2012 z Košíc do Heraklionu a dátumom priletu dňa 15.08.2012, teda na 11 nocí so stravou all inclusive, Cena za zájazd pre 1 dospelú osobu bola vo výške 821 eur a zahŕňala sumu 649 eur, FUEL 25 eur, servisný poplatok 130 eur a poistenie za pobyt 17 eur. Uviedol, že medzi stranami nebolo sporné, že žalobca spolu s manželkou dňa 04.08.2012 nastúpili na zájazd, po prilete do letoviska Heraklion im však bolo delegátom žalovaného oznámené, že nimi vybraný hotel Golden Sand - Economy je plne obsadený, preto boli ubytovaní v hoteli Sirens Beach v letovisku Malia. Z listinných dôkazov vyplynulo, že kým hotel dojednaný v zmluve o obstaraní zájazdu ponúkal svojim hosťom kvalitné služby a pokojnú dovolenku na severnom pobreží ostrova Kréta v oblasti Rethymno, ktorá je známa svojimi historickými pamiatkami a dlhou piesočnatou plážou, náhradný hotel Sirens Beach, ktorý ani nebol ponúkaný v katalógu žalovaného, je situovaný v oblasti Malia (vzdialenej 116 km), ktorá je vyhľadávaná najmä za účelom zábavy a nočného života, pričom sa ako dovolenková destinácia neodporúča pre cestovateľov, ktorí majú radi pokoj. Konštatoval, že hoci žalobca pôvodne nenamietal, že by náhradný hotel bol menej kvalitný ako zmluvne dojednané ubytovanie, využil svoje právo podľa ust. § 741i ods. 2 Obč. zák. a dňa 04.08.2012 reklamoval u delegáta žalovaného polohu náhradného ubytovania práve s poukazom na to, že hotel Golden Sand - Economy sa mal nachádzať v pokojnej oblasti Rethymno, kým hotel Sirens Beach bol v oblasti Malia, vyznačujúcou sa bohatým nočným životom. Žalobca následne dňa 20.08.2012 po prilete zo zájazdu reklamoval tvrdené vady zájazdu aj priamo u žalovaného.

5. Vec posúdil právne podľa ust. § 2 ods. 1, § 5, § 6, § 8 ods. 1, § 8 ods. 3 zák. č. 281/2001 Z.z. o zájazdoch, podmienkach podnikania cestovných kancelárií a cestovných agentúr, § 741a, § 741b ods. 1, § 741b ods. 2, § 741i ods. 1, § 741i ods. 2, § 741k ods. 1, § 741k ods. 2, § 741k ods. 3, § 517 ods. 2 Obč. zák. všetko v znení účinnom v čase vzniku záväzkovoprávneho vzťahu medzi stranami sporu, § 3 ods. 1 nar. vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (účinného od 01.07.2010). Na námietku žalovaného ohľadom aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, ktorý si titulom zmluvy o obstaraní zájazdu č. 10601667 uplatnil nárok na 50 % zľavu z ceny zájazdu za seba, i za svoju

manželku ako spolucestujúcu osobu, najskôr vysvetlil aktívnu vecnú legitímáciu a povinnosť žalobcu ju v spore preukázať. Aplikujúc ustanovenie § 5 zákona č. 281/2001 Z.z. vyhodnotil, že žalobca ako objednávateľ predmetnú zmluvu uzavrel aj v prospech tretej osoby (svojej manželky), ktorá v dôsledku tejto skutočnosti rovnako nadobudla postavenie objednávateľa zájazdu. Prijal záver, že žalobca ako objednávateľ zájazdu si mohol uplatniť svoj nárok na zaplatenie zľavy z ceny zájazdu len za seba a nie aj za ďalšiu spolucestujúcu osobu, hoci ňou bola jeho manželka. Tento záver podporil odkazom na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/143/2018 zo dňa 13.02.2019 a rozsudky Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 9Co/211/2016 zo dňa 31.05.2018 a sp. zn. 5Co/41/2013 zo dňa 16.05.2018. Keďže žalobca nepreukázal, že je aktívne vecne legitimovaným aj čo do nároku na zaplatenie zľavy z ceny zájazdu za spolucestujúcu osobu, vychádzal pri posúdení jeho nároku len zo sumy 410,50 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % zo sumy 410,50 eur od 23.02.2013 do zaplatenia, namiesto sumy 821 eur, ktorú si uplatnil za seba aj za spolucestujúcu osobu.

6. Charakterizoval zmluvu o obstaraní zájazdu ako osobitný typ príkaznej zmluvy, ktorej právnou podstatou je obstaranie služieb súvisiacich so zájazdom, pričom tieto služby cestovná kancelária spravidla obstaráva pre svojich klientov prostredníctvom iných subjektov. Ustálil, že medzi žalobcom a žalovaným vznikol záväzkový vzťah, na základe ktorého bol žalobca povinný zaplatiť cenu za zájazd a žalovaný bol povinný žalobcovi obstaráť služby súvisiace s vyššie uvedeným objednaným zájazdom. Zdôraznil, že v zmysle ust. § 6 zák. č. 281/2001 Z.z. je zmluva o zájazde spotrebiteľská zmluva, ktorá podľa ust. § 53 a nasl. Obč. zák. nesmie obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, teda neprijateľné podmienky, pričom neprijateľné podmienky nemôžu obsahovať ani VOP žalovaného. Poukázal na to, že v danom prípade boli VOP vopred pripravené, boli súčasťou katalógu žalovaného na rok 2012 a nie je možné ich považovať za individuálne dojednané, a to ani v prípade, ak sa s nimi žalobca mal možnosť oboznámiť pred podpisom zmluvy, ale nemohol ovplyvniť ich obsah. Neprijateľné podmienky sa považujú podľa ust. § 53 ods. 5 Obč. zák. za neplatné. V tejto súvislosti uviedol, že medzi stranami bolo sporné, či ponuka žalovaného na obstaranie predmetného zájazdu bola ponukou mimoriadnou, t. j. last minute a či z tohto dôvodu je možné aplikovať bod 9.3 VOP, podľa ktorého v prípade dodatočne vypísaných mimoriadnych ponúk žalovaný garantuje iba triedu ubytovacieho zariadenia, pričom nemusí ísť o ubytovacie zariadenie z katalógu a názov hotela sa zákazník dozvie až po prilete do cieľovej destinácie. Po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že ponuka žalovaného bola mimoriadnou ponukou, keď v zmysle cenníka žalovaného pre rok 2012 bola cena za hotel Golden Sand v termíne od 04.08.2012 s odletom z Košíc na 11/12 dní za dospelú osobu vo výške 789 eur a žalobca získal v zmysle zmluvy cenu 649 eur. S poukazom aj na ďalšie dôkazy mal mimoriadnu ponuku za preukázanú. Za nespornú vyhodnotil skutočnosť, že žalobca absolvoval celý pobyt v hoteli Sirens Beach, ktorý nebol medzi stranami zmluvne dojednaný a nebol uvedený ani v katalógu žalovaného, pričom zistil, že ubytovanie, resp. poloha tohto náhradného hotela nezodpovedala popisu tej oblasti, v ktorej sa nachádzal zmluvne dojednaný hotel, hoci sa obe ubytovania radili do kategórie 4*. Žalobca svoje právo riadne a včas uplatnil u žalovaného, kedy reklamoval polohu ubytovania. Mal za preukázané, že žalovaný v rozpore so zmluvou o obstaraní zájazdu nezabezpečil žalobcovi pobyt v ubytovacom zariadení v oblasti Rethymno a stotožnil sa so žalobcom v tom, že zmluvná podmienka žalovaného (bod 5.4 a bod 9.3 VOP) umožňujúca mu jednostranne zmeniť dohodnuté služby, hoci aj poskytnutím náhradného ubytovania rovnakej alebo vyššej triedy, avšak neprihliadnuc na umiestnenie - polohu ubytovania, ktorá je v zmysle § 741b ods. 2 Obč. zák. podstatnou náležitosťou zmluvy o obstaraní zájazdu, je neprijateľnou podmienkou v neprospech spotrebiteľa, ktorý si konkrétny hotel vybral z dôvodu jeho umiestnenia.

7. V súvislosti s právnym posúdením uplatneného nároku poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 11C/152/2008 z 03.11.2010, v ktorom sa už súd zaoberal problematikou zodpovednosti za vady a zodpovednosti za škodu a uviedol, že v prípade zodpovednosti za vady musí objednávateľ zájazdu v prvom rade tieto vady spísať so zástupcom cestovnej kancelárie, že tento záznam z reklamácie slúži na následné uplatnenie si svojho práva u žalovaného a že objednávateľ má právo na odstránenie vady, napríklad poskytnutím zmluvne dohodnutého ubytovania, inak právo na zľavu z ceny alebo nakoniec právo na odstúpenie od zmluvy. V rámci zodpovednostných vzťahov môže medzi cestovnou kanceláriou a objednávateľom vzniknúť aj vzťah zo zodpovednosti za škodu, ktorý nevzniká ako následok porušenia zmluvných povinností, ale právnych povinností ustanovených vo všeobecne záväzných právnych predpisoch a ktorý je upravený v § 741j Obč. zák. iba čiastočne, kedy sa vychádza z prípadu, ak po začatí zájazdu objednávateľ zistí, že mu cestovná kancelária nemôže poskytnúť služby alebo ich podstatnú časť riadne a včas. Cestovná kancelária je predovšetkým povinná

odstrániť prekážky, ktoré bránia splneniu jej zmluvných povinností, a teda musí urobiť opatrenia, aby zájazd mohol pokračovať a ak cestovná kancelária môže zabezpečiť určité služby iba prostredníctvom služieb nižšej kvality, než sú uvedené v zmluve, je povinná vrátiť objednávateľovi rozdiel ceny medzi zmluvne dohodnutými službami a skutočne poskytnutými službami. Konštatoval, že toto ustanovenie je veľmi problematické, keďže ide o situáciu, keď skutočnosť, že dojednané služby nemožno poskytnúť vôbec (hotel je obsadený), alebo ich možno poskytnúť prostredníctvom služieb v nižšej kvalite sa zistí až v priebehu zájazdu. Zdôraznil, že ustanovenia § 741i a nasl. Obč. zák. sú ustanoveniami lex specialis k všeobecným ustanoveniam o zodpovednosti za vady (§ 499 a nasl. Obč. zák.), pokiaľ ide o uplatnenie reklamácie, lehoty na jej uplatnenie ako aj samotné nároky, ktoré prináležia objednávateľovi zájazdu.

8. Na zistený skutkový stav neaplikoval všeobecné ustanovenie § 507 ods. 1 Obč. zák., na ktoré žalobca poukazoval, ale ust. § 741k ods. 2 Obč. zák. ako špeciálnu úpravu s odôvodnením, že v prípade vadne poskytnutého plnenia zo zmluvy alebo spôsobenia škody porušením právnych predpisov sa vychádza v prvom rade zo zákona č. 281/2001 Z.z. ktorý je lex specialis vo vzťahu k Občianskemu zákonníku a v prípade, ak uvedený zákon danú problematiku neupravuje, potom sa postupuje podľa taktiež špeciálnych ustanovení § 741a až § 741k Obč. zák., ktoré obsahujú osobitnú úpravu zmluvy o obstaraní zájazdu. Poskytnutie náhradného ubytovania v oblasti Malia, ktoré bolo odlišné od zmluvne dohodnutej oblasti Rethymno (za situácie, že katalóg žalovaného bol súčasťou zmluvy) posúdil ako vadné plnenie, plnenie nižšej kvality, a to bez ohľadu na to, že samotné ubytovacie zariadenie bolo kvalitou na rovnakej, či možno vyššej úrovni ako zmluvne dohodnutý hotel. V tejto súvislosti poukázal na právny názor vyjadrený v rozhodnutiach Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10Co/182/2017 z 31.07.2018 a Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 14Co/352/2011 z 05.02.2013 v obdobnej veci (a citoval rozhodujúce pasáže), ktorý si osvojil a podporil ním svoju argumentáciu. Z výpovede žalobcu a reklamačných protokolov mal za preukázané, že žalobca smeroval svoj zájazd vyslovene do pokojnej oblasti plnej historických pamiatok a nie do oblasti charakterizovanej ako stredisko nočného života. Uviedol, že žalobca si riadne a včas uplatnil u žalovaného zľavu z ceny zájazdu, žalovaný túto zľavu neposkytol, ani neodstránil vadu, hoci poloha ubytovania bola pre žalobcu podstatná podmienka zájazdu. I keď žalovaný poskytol žalobcovi náhradné ubytovanie v rovnakej kategórii, toto náhradné ubytovanie sa nachádzalo v inej časti ostrova Kréta, pre žalobcu nevyhovujúcej, a preto mu priznal zľavu vo výške 20 % spočívajúcu vo vadnom plnení z dôvodu polohy ubytovania, pri ktorej vychádzal len z ceny ubytovania pre jednu dospelú osobu podľa zmluvy o obstaraní zájazdu vo výške 649 eur (resp. z ceny 410,50 eur, ktorá po posúdení aktívnej legitímácie žalobcu zostala predmetom konania). Nestotožnil sa so žiadosťou žalobcu o poskytnutie zľavy z celej ceny zájazdu, naopak, súhlasil s tvrdením žalovaného, že okrem podmienky umiestnenia, teda polohy hotela, boli všetky ostatné služby poskytnuté riadne a včas, preto sa zľava nevzťahuje na palivový poplatok vo výške 25 eur, servisný poplatok 130 eur, ani na poistenie za pobyt vo výške 17 eur. Za primeranú považoval zľavu vo výške 20 % zo sumy 649 eur uvedenej v zmluve ako „cena za 1 dospelú osobu“ (pričom táto suma nebola bližšie špecifikovaná ohľadom ceny ubytovania, ceny za stravu, ceny letenky a pod.), teda sumu 129,80 eur, ktorú určil voľnou úvahou, ale aj s prihliadnutím na prax súdov v obdobných veciach (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/468/2014 z 26.08.2015), ako i na to, že žalobca absolvoval celý zájazd, bol riadne dopravený na miesto (síce nedojednaného) rekreačného pobytu a tiež naspäť domov, riadne sa stravoval a využíval ďalšie služby a prihliadol aj na dĺžku zájazdu (11 nocí). Záverom uviedol, že neprihliadol na žalobcom predloženú Frankfurtskú tabuľku zliav, keďže ňou nie je viazaný a ani na tvrdenie žalovaného, že suma 649 eur pozostáva zo sumy 420 eur za ubytovanie a sumy 229 za letenku, pretože žalovaný neuniesol dôkazné bremeno ohľadom svojich tvrdení a nepreukázal, že cena ubytovania, prípadne aj stravy bola v ním uvedenej výške 420 eur.

9. Žalobcovi priznal aj úrok z omeškania podľa ust. § 517 ods. 2 Obč. zák. v spojení s § 3 ods. 1 nar. vlády č. 87/1995 Z.z. vo výške 8,75 % ročne z priznanej sumy 129,80 eur od 23.02.2013 do zaplatenia, pričom prvý deň omeškania určil od 23.02.2013, tak ako žalobca žiadal a žalovaný takto určený deň omeškania nerozporoval. Poukázal tiež na to, že ku dňu 04.08.2012 (spísanie reklamačného protokolu) a následne ku dňu 20.08.2012, kedy si žalobca uplatnil u žalovaného nárok na zľavu, a kedy sa žalovaný dostal do omeškania, bola výška úrokov z omeškania 8,75 % ročne. Nad rámec prisúdenej sumy s príslušenstvom žalobu zamietol.

10. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 a § 396 ods. 3 C.s.p.. Vysvetlil, že čiastkový úspech žalobcu s ohľadom na uplatnený nárok vo výške 821 eur s príslušenstvom a priznanou sumou 129,80 eur predstavuje 15,81 % a čiastkový úspech žalovaného 84,19 %. Uzavrel, že žalovaný bol v

konaní úspešný v rozsahu 68,38 %, a preto má v tomto rozsahu voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania.

11. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu včas odvolanie, a to voči zamietajúcemu výroku a rozhodnutiu o trovách konania. Namietal, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil a žalobe v celom rozsahu vyhovel a priznal mu náhradu trov súdneho konania v plnom rozsahu, alebo zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. V odvolaní najprv argumentoval vo veci jeho údajného nedostatku aktívnej vecnej legitímácie. Zastával názor, že mal dostatok aktívnej vecnej legitímácie uplatňovať aj nároky v menej svojej manželky, pretože samotnú zmluvu o obstaraní zájazdu uzavrel so žalovaným výlučne on. Mal za to, že ust. § 5 písm. b) zák. č. 281/2001 Z.z. označujúce za objednávateľa aj osobu, v prospech ktorej sa zmluva o zájazde uzatvorila, nie je samo o sebe ustanovením, ktoré by určovalo okruh strán sporu na strane žalobcu. Poukázal aj na ust. § 145 ods. 1 Obč. zák., v zmysle ktorého môže bežné veci týkajúce sa spoločných vecí vybavovať každý z manželov samostatne. Uviedol, že jeho manželka konkludentne súhlasila s uzatvorením uvedenej zmluvy, uvedeného zájazdu sa zúčastnila, nedomáhala sa v zákonnej lehote určenia relatívnej neplatnosti uzatvorenej zmluvy o obstaraní zájazdu, a že finančné prostriedky použité na úhradu ceny za zájazd patrili do ich bezpodielového spoluvlastníctva a zariadenie tejto záležitosti je v prípade jeho a jeho manželky bežnou vecou. Pri uzatvorení zmluvy o obstaraní zájazdu teda vybavoval v rámci bezpodielového spoluvlastníctva manželov bežnú vec týkajúcu sa ich spoločných vecí, ktorú môže vybavovať každý z manželov samostatne. Poukázal aj na ust. § 145 ods. 2 Obč. zák. a na rozsudok Krajského súdu Bratislava sp. zn. 14Co/76/2012 z 10.12.2013, ktorý v obdobnej veci vyslovil právny názor, že „nejde tu však o nútené procesné spoločenstvo podľa príslušných ustanovení O.s.p., kedy by na strane navrhovateľov museli vystupovať obaja účastníci konania (tak navrhovateľka ako aj jej manžel). V tomto prípade stačilo, ak na strane navrhovateľa vystupovala navrhovateľka sama.“ Namietal aj záver súdu prvej inštancie ohľadom uplatnenia zľavy z celej ceny zájazdu a odkázal na svoju rozsiahlu právnu argumentáciu, poukázal na ust. § 741a a § 741b Obč. zák. a ust. § 2 ods. 1 zákona o zájazdoch a uviedol, že podstatnou náležitosťou zmluvy je vymedzenie zájazdu, tzn. ubytovanie - konkrétne ubytovacie zariadenie s ponúkanými službami, spôsob dopravy a iné služby, s tým, že objednávateľ si „kupuje“ konkrétny zájazd, tzn. konkrétny hotel, konkrétnu lokalitu - letisko, spôsob dopravy a doplnkové služby, a keďže zájazdom je vopred dohodnutá kombinácia služieb, je potrebné vnímať predmetný zájazd ako celok, a preto nie je rozhodujúce, či boli jednotlivé služby (doprava, transfery, poistenie, letiskový poplatok, palivový poplatok, služby delegáta) poskytnuté riadne. Nie je podľa neho možné samostatne od seba nezávislým spôsobom oddeľovať jednotlivé služby, z ktorých sa samotný zájazd skladá, pretože samy o sebe nemajú žiaden účel a ani opodstatnenie a ich pravý účel je splnený ich nerozlučným a spoločným poskytnutím, nakoľko len spoločne dokážu naplniť dohodnutý predmet cestovnej zmluvy. Mal za to, že zájazd je ako celok poskytnutý vadne, pokiaľ čo i len jedna z kombinácie predmetných služieb bola poskytnutá vadne, a preto mu prináleží finančná kompenzácia práve z celkovej ceny zájazdu tak, ako si ju uplatňuje v tomto súdnom konaní. Podporne poukázal na Smernicu Rady 90/314/EHS z 13.06.1990, ktorá rovnako používa pojem „balík služieb“, a nie „položkové“ ceny, pričom on si objednal zájazd ako celok, teda kombináciu vopred dohodnutých služieb za „jednu“ cenu, keď aj zo samotnej zmluvy je zrejmé, že ani žalovaný nerozlišuje hodnotu jednotlivých služieb, z ktorých kombinácie sa zájazd skladá. Namietal, že položky palivový príplatok a letiskový poplatok uvedené v cestovnej zmluve sú fiktívnymi poplatkami žalovaného, ktoré nemajú vo vzťahu k nemu (žalobcovi) žiadnu osobitnú relevanciu, pretože na internetovej stránke Bratislavského letiska je od 01.07.2014 uvedená cena letiskových poplatkov za odlet vo výške 16,27 eur/osoba a prílet je daný hmotnosťou lietadla, čo je pri bežnom lietadle Airbus A319 používanom na dané trasy pri 156 pasažieroch zhruba 6,34 eur na osobu, z čoho vyvodil, že skutočné letiskové poplatky sú cca 22,61 eur/osoba za prílet a odlet v Bratislave. Na podporu svojich tvrdení poukázal na rozhodnutia súdov. Nestotožnil sa ani s aplikáciou ust. § 741k Obč. zák., pretože v jeho prípade vzniknutá situácia nie je upravená v rámci tohto ustanovenia, keďže skutočnosť o plnej obsadenosti ním pôvodne objednaného hotela podľa jeho názoru nevyšla najavo až po začatí zájazdu, ako to tvrdí žalovaný, ale žalovaný mal o tom vedomosť už pred začatím zájazdu. Keďže ich odlet bol naplánovaný až na čas 11:50 h dňa 04.08.2012, mal žalovaný reálnu možnosť a tiež právnu povinnosť ho pred začatím zájazdu kontaktovať (telefonicky) a navrhnúť mu zmenu zmluvy, aby v prípade nesúhlasu mohol využiť svoje právo na odstúpenie od zmluvy. Spochybnil, že žalovaný zisťuje obsadenosť hotelov pre svojich cestujúcich cca 2 hodiny pred ich ubytovaním v daných ubytovacích zariadeniach, keďže let zo Slovenska do Heraklionu trvá cca 2 hodiny. Namietal aj právne posúdenie súdu prvej inštancie, ktorý s ohľadom na znenie ust.

§ 741k Obč. zák. vylúčil aplikáciu ust. § 507 ods. 1 Obč. zák., pričom ust. § 741i Obč. zák. umožňuje aplikáciu zodpovednostných nárokov v prípade vadne poskytnutej služby v zmysle ust. § 507 ods. 1 Obč. zák., keďže zákonná úprava ust. § 741k Obč. zák. je veľmi problematická a táto úprava lex specialis je nedostatočná. Skutočnosť, že zájazd nebol žalovaným poskytnutý riadne, mal za nespochybniteľnú a v konaní aj spoľahlivo zistenú a preukázanú, a preto považoval aplikáciu ust. § 507 ods. 1 Obč. zák. za nevyhnutnú, nakoľko absentuje úprava lex specialis pre jeho konkrétny prípad.

Výšku zľavy 20 % z ceny zájazdu určenú súdom považoval za nedostatočne zdôvodnenú a arbitrárnu, keď nie sú zrejmé žiadne objektívne kritériá, na základe ktorých k tejto výške dospel, a to, že sa opiera výlučne o súdnu prax v obdobných prípadoch považoval za nedostatočnú, nakoľko v uvedenom prípade je potrebné zhodnotiť individuálne aspekty ním uplatnených nárokov.

12. Žalovaný odvolanie nepodal a vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu žiadal napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne a právne správny. Zastával názor, že súd prvej inštancie dostatočne zistil skutkový stav, dospel k správnym skutkovým zisteniam, a zistený skutkový stav aj správne právne posúdil. Nesúhlasil s tvrdením žalobcu ohľadom jeho údajnej aktívnej legitímácie aj za jeho manželku, poukázal na ustanovenie § 5 zákona č. 281/2001 Z.z., charakterizoval aktívnu vecnú legitímáciu a konštatoval, že žalobca ako objednávateľ uzatvoril s ním ako cestovnou kanceláriou zmluvu o obstaraní zájazdu podľa ust. § 741a a nasl. Obč. zák., pričom túto zmluvu žalobca uzavrel aj v prospech tretej osoby - svojej manželky, ktorá v dôsledku tejto skutočnosti rovnako nadobudla postavenie objednávateľa zájazdu a to so všetkými právami a povinnosťami, a mala teda aj reklamovať zájazd sama za seba, čím podľa žalovaného dokonca došlo k preklúzii práva vôbec podať žalobu o zľavu z ceny zájazdu za manželku žalobcu, a to v zmysle § 741i ods. 2 Obč. zák.. Stotožnil sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie v časti základu, z ktorého môže byť priznaná zľava. Mal za to, že súd právne správne posúdil uplatnený nárok žalobcu, a že sa náležite, podrobne a presvedčivo vysporiadal s priznanou percentuálnou výškou zľavy. Tvrdenie žalobcu, že súd nedostatočne zdôvodnil priznanú 20 % zľavu zo základu, nepovažoval za pravdivé. Citoval bod 21 odôvodnenia napadnutého rozsudku s tým, že súd sa dostatočne vysporiadal a zdôvodnil priznané percento zľavy zo základu, a to s poukazom na voľnú úvahu súdu, prax súdov v obdobných veciach a práve na osobitosti prípadu žalobcu.

13. Na vyjadrenie žalovaného reagoval žalobca, ktorý zotrval na podanom odvolaní. Ohľadom aktívnej vecnej legitímácie opakovane poukázal na ustanovenie § 145 ods. 1 Obč. zák., v zmysle ktorého môže bežné veci týkajúce sa spoločných vecí vybavovať každý z manželov samostatne. Zopakoval, že v prípade jeho a jeho manželky došlo k uzatvoreniu uvedenej zmluvy z jeho strany nad rámec uvedeného s konkludentným súhlasom jeho manželky, táto sa uvedeného zájazdu zúčastnila a nedomáhala sa v zákonnej lehote určenia relatívnej neplatnosti uzatvorenej zmluvy o obstaraní zájazdu. Finančné prostriedky použité na úhradu ceny za zájazd patrili do bezpodielového spoluvlastníctva žalobcu a jeho manželky a zariadenie tejto záležitosti je bežnou vecou v prípade žalobcu a jeho manželky. Nesúhlasil s tvrdením žalovaného, že jeho manželka mala samostatne reklamovať nedostatky uvedeného zájazdu priamo na mieste dovolenky, keď bol presvedčený, že ani samotný žalovaný takýto postup od svojich zákazníkov nevyžaduje. Ďalej zopakoval argumenty, ktoré už uviedol v odvolaní.

14. Ďalšie vyjadrenia neboli podané.

15. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (ust. § 379 a § 380 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Podľa ust. § 219 ods. 3 C.s.p. verejne vyhlásil rozsudok, ktorým rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správny potvrdil.

16. Podľa ust. § 387 ods. 1 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa ust. § 387 ods. 2 C.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

17. S poukazom na vyššie citované ustanovenie § 387 ods. 2 C.s.p., prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd nezistiac v postupe súdu prvej inštancie z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, v celom

rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi, týkajúcimi sa odvolaním napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie žalobe žalobcu len čiastočne vyhovel a priznal mu sumu 129,80 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 129,80 eur od 23.02.2013 do zaplatenia a vo zvyšku žalobu zamietol. Keďže v takomto prípade nie je potrebné dôvody už vyslovené opakovať, v ďalšom odvolací súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku.

18. Po oboznámení sa s obsahom spisu dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie vec správne právne posúdil, keď aplikoval ust. § 2 ods. 1, § 5, § 6, § 8 ods. 1, § 8 ods. 3 zákona č. 281/2001 Z.z., § 741a, § 741b ods. 1, § 741b ods. 2, § 741i ods. 1, § 741i ods. 2, § 741k ods. 1, § 741k ods. 2, § 741k ods. 3, § 517 ods. 2 Obč. zák., § 3 ods. 1 nar. vlády č. 87/1995 Z.z., ktoré aj správne vyložil a svoje rozhodnutie tiež odôvodnil tak, ako to má na mysli ust. § 220 ods. 2 C.s.p.. Rozhodnutie je tiež logické, keď premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako aj závery, ku ktorým súd prvej inštancie na základe týchto premís dospel, sú pre právnickú ale i laickú verejnosť pochopiteľné, prijateľné, racionálne, a aj spravodlivé. Navyše, sú v súlade s ustálenou súdnou praxou v rozhodnutiach, na ktoré súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku aj poukázal. S odôvodnením rozhodnutia súdom prvej inštancie sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a konštatuje jeho správnosť.

19. Ak žalobca v odvolaní argumentoval, že má dostatok aktívnej vecnej legitímácie na uplatnenie nárokov aj v mene svojej manželky, odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie sa aktívnou vecnou legitímáciou žalobcu v odôvodnení svojho rozhodnutia dostatočne zaoberal a prijal správne právne závery, s ktorými odvolací súd súhlasí a odkazuje na ne. Dospel totiž k rovnakému záveru, že žalobca nepreukázal svoju aktívnu vecnú legitímáciu vo vzťahu k nároku na zaplatenie zľavy z ceny zájazdu za svoju manželku. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie uvádza, že zmluvnými stranami vzťahu vyplývajúceho zo zmluvy o obstaraní zájazdu sú na jednej strane objednávateľ a na druhej strane obstarávateľ (cestovná kancelária). Pojem objednávateľ je v zmysle kogentného ust. § 5 zák. č. 281/2001 Z.z. o zájazdoch vymedzený tak, že za neho treba považovať osobu, ktorá má právo na poskytovanie služieb dojednaných v zmluve, a touto je predovšetkým osoba, ktorá s cestovnou kanceláriou uzavrela zmluvu o zájazde, ďalej osoba, v prospech ktorej sa zmluva o obstaraní zájazdu uzavrela a napokon aj osoba, na ktorú sa zájazd, a teda práva a povinnosti z uzavretej zmluvy previedli. Zákon o zájazdoch nerozlišuje medzi objednávateľom ako osobou, ktorá zmluvu uzavrela a medzi osobami oprávnenými z tejto zmluvy na poskytovanie služieb. Niet potom pochyb o tom, že žalobca uzavrel zmluvu o obstaraní zájazdu aj v prospech svojej manželky, ktorá v dôsledku tejto skutočnosti rovnako nadobudla postavenie objednávateľa zájazdu, keďže, ako už bolo uvedené vyššie, nie je žiaden dôvod zužovať pojem objednávateľ zájazdu iba na osobu, ktorá zmluvu o obstaraní zájazdu podpísala. Odvolací súd zdôrazňuje, že aktívna vecná legitímácia je daná u subjektu, ktorému patrí uplatňované právo podľa hmotného práva, a jej nedostatok nemožno zhojiť procesným, ani zákonným zastupovaním oprávneného subjektu, nakoľko tieto nemajú žiaden vplyv na hmotnoprávne postavenie oprávnených subjektov, a preto žalobcovi nesvedčí právo za svoju manželku uplatňovať nároky vyplývajúce z porušenia zmluvných záväzkov žalovaným, pretože „zastupovanie“ manžela v súdnom konaní nie je zastupovaním v bežných veciach (R 14/1978). Na uvedenom závere odvolacieho súdu nemôže nič zmeniť ani poukazovanie žalobcu na ust. § 145 Obč. zák.. Ustanovenie § 145 Obč. zák. stanovuje, že bežné veci týkajúce sa spoločných vecí môže vybavovať každý z manželov. V ostatných veciach je potrebný súhlas oboch manželov; inak je právny úkon neplatný. Z právnych úkonov týkajúcich sa spoločných vecí sú oprávnení a povinní obaja manželia spoločne a nerozdielne. Toto ustanovenie je systematicky zaradené do druhej hlavy s názvom spoluvlastníctvo a konkrétne bezpodielové spoluvlastníctvo manželov. Podstatou je, že upravuje vzájomné vzťahy manželov a tretích osôb pri uskutočňovaní právnych úkonov, ktorými manželia nakladajú so spoločnými vecami, ktoré sú predmetom bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Základným determinantom aplikácie tohto ustanovenia je práve už spomínaný právny úkon, ktorý sa vzťahuje ku spoločnej veci manželov, pričom pokiaľ by v konkrétnom prípade nešlo o spoločnú vec, toto ustanovenie sa na konkrétne konanie jedného z manželov aplikovať nebude. V zmysle ustálenej judikatúry sa za bežnú vec považuje vec, ktorá už patrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov v zmysle jeho zákonného vymedzenia v ust. § 143 Obč. zák. (R 72/1994). Žalobca však v odvolaní kombinuje dve rôzne situácie, a to uzavretie zmluvy o obstaraní zájazdu a uplatňovanie nárokov vyplývajúcich z takto uzatvorenej zmluvy. Odvolací súd súhlasí s tvrdením žalobcu, že v prípade zmluvy o obstaraní zájazdu sa jej uzatvorenie považuje za bežnú vec, veď napokon aj zákon č. 281/2001 Z.z. predpokladá, že napr. manžel uzavrie zmluvu s cestovnou kanceláriou aj v prospech svojej manželky (a zaplatí zájazd napr. aj zo spoločných peňazí), avšak uplatňovanie nárokov voči cestovnej kancelárii na súde z dôvodu nespokojnosti s konkrétnym

ubytovacím zariadením je už právom každého objednávateľa zájazdu, ktorým sa uzavretím zmluvy v jej prospech jednoznačne stala aj manželka žalobcu (ide predsa o právny účinok právneho úkonu vykonaného žalobcom v jej prospech), a teda vôbec nesúvisí so situáciami, ktoré upravuje ust. § 145 Obč. zák.. Právo objednávateľa zájazdu domáhať sa nárokov z uzavretej zmluvy o obstaraní zájazdu v súdnom konaní a podať žalobu na súd patrí teda každému jednému objednávateľovi (a takýto nárok nemožno považovať za spoločnú vec manželov), keď sa navyše jedná o subjektívne pociťovanie konkrétnej situácie, ktoré je späté práve s nespokojnou osobou, pričom nemožno vychádzať z premisy, že pokiaľ bol žalobca (manžel) ako objednávateľ zájazdu nespokojný s ubytovacím zariadením a poskytnutými službami, bola automaticky rovnako nespokojná aj jeho manželka (taktiež objednávateľka zájazdu). Nie je predsa vylúčené, že manželka žalobcu bola so zájazdom a poskytnutými službami spokojná. Možno potom uzavrieť, že žalobca nemal aktívnu vecnú legitímáciu na uplatnenie nárokov, ktoré sú predmetom jeho žaloby aj za svoju manželku, a súd prvej inštancie posúdil vecnú legitímáciu správne.

20. Čo sa týka ďalšej námietky žalobcu, že súd prvej inštancie mal pri výpočte zľavy vychádzať z celkovej ceny zájazdu a neoddeľovať jednotlivé služby, ani táto nebola spôsobilá spochybniť správne závery súdu prvej inštancie riadne odôvodnené v napadnutom rozsudku. V tejto súvislosti odvolací súd podporne poukazuje na závery vyjadrené v rozsudku Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 11C/152/2008 zo dňa 03.11.2010, rozsudku Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10Co/182/2017 zo dňa 31.07.2018 a rozsudku Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 25C/4/2010 zo dňa 20.05.2011, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 14Co/352/2011 zo dňa 05.02.2013. Odvolací súd zo zmluvy, uzavretej medzi stranami zistil, že cena za jednu dospelú osobu bola vo výške 649 eur (v tejto cene je zahrnutá doprava, ubytovanie, strava, služby delegáta, a to bez toho, aby boli jednotlivé položky vyčíslené), palivový poplatok 25 eur, servisný poplatok 130 eur a na poistenie za pobyt vo výške 17 eur. Postup a právne posúdenie veci súdom prvej inštancie, pokiaľ pri výpočte zľavy vychádzal z ceny 649 eur, ktorá bola v zmluve uvedená ako cena za 1 dospelú osobu, vyhodnotil odvolací súd za správny, keď rovnako ako súd prvej inštancie nezistil žiadny dôvod, pre ktorý by mal mať žalobca nárok na zľavu z palivového a servisného poplatku a z poistenia. Prihliadol pri tom na to, že v žalobcovom prípade bola vadne poskytnutá iba služba ubytovania, čo nakoniec tvrdil aj sám žalobca v pripojenom reklamačnom liste (č. l. 12). Ustanovenie § 741i ods. 1 a 2 Obč. zák. stanovuje, že cestovná kancelária zodpovedá objednávateľovi za porušenie záväzkov vyplývajúcich z uzatvorenej zmluvy bez ohľadu na to, či tieto záväzky má splniť cestovná kancelária, alebo iní dodávatelia služieb, ktoré sa poskytujú v rámci zájazdu. Objednávateľ uplatní právo na odstránenie chybne poskytnutej služby bezodkladne, a to u dodávateľa služby alebo u povereného zástupcu cestovnej kancelárie. O uplatnení tohto práva je potrebné urobiť písomný záznam v spolupráci so zástupcom cestovnej kancelárie. Ak nesplní cestovná kancelária povinnosti vyplývajúce zo zmluvy alebo z tohto zákona riadne a včas, musí objednávateľ uplatniť svoje právo písomne v cestovnej kancelárii bezodkladne, najneskôr však do troch mesiacov od skončenia zájazdu, alebo v prípade, že sa zájazd neuskutočnil, odo dňa, keď sa mal zájazd skončiť podľa zmluvy, inak právo zaniká. Na uznanie nárokov pri chybne poskytnutej službe objednávateľ predloží písomný záznam urobený podľa odseku 1. Z citovaného ustanovenia vyplýva, že práve predmetný reklamačný protokol slúži ako podklad, na základe ktorého si žalobca uplatnil svoj nárok najprv voči cestovnej kancelárii a následne na súde, pričom po jeho preštudovaní odvolací súd konštatuje, že žalobca v ňom vymedzil výlučne nedostatky poskytnutého náhradného ubytovania a netvrdil, že by mu bola doprava alebo strava, prípadne nejaká iná služba poskytnutá vadne, z čoho je možné vyvodiť, že nebol spokojný len s poskytnutým náhradným ubytovaním a ostatné služby mu boli poskytnuté riadne a včas, čo sa potom samozrejme odrazilo aj vo výške súdom priznanej zľavy. Ak potom súd prvej inštancie priznal žalobcovi zľavu 20 % z ceny 649 eur uvedenej v zmluve ako „cena za 1 dospelú osobu“ (pričom táto suma nebola bližšie špecifikovaná ohľadom ceny ubytovania, ceny za stravu, ceny letenky a pod.), rozhodol správne a aj odvolací súd považuje takúto výšku zľavy s prihliadnutím na špecifiká posudzovaného prípadu za primeranú. Neobstojí ani námietka žalobcu, že súd prvej inštancie výšku poskytnutej zľavy riadne nezdôvodnil. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je predsa zrejmé, že súd prvej inštancie stanovil výšku prisúdenej zľavy voľnou úvahou, pri ktorej prihliadol práve na to, že vadne bolo žalobcovi poskytnuté len ubytovanie a ostatné služby mu boli poskytnuté riadne, že žalobca absolvoval celý zájazd, bol riadne dopravený na miesto (síce nedojednaného) rekreačného pobytu a tiež naspäť domov, riadne sa stravoval a využíval ďalšie služby. Súd prvej inštancie prihliadol aj na dĺžku zájazdu (11 nocí) a vychádzal aj z rozhodovacej praxe súdov v obdobných veciach. Odvolací súd s jeho rozhodnutím súhlasí.

21. Nestotožnil sa ani s ďalšou námietkou žalobcu, ktorý sa dožadoval právneho posúdenia podľa ust. § 507 ods. 1 Obč. zák. s tvrdením, že aplikácia ust. § 741k Obč. zák. nie je možná. Odvolací súd sa s právnym posúdením veci súdom prvej inštancie stotožnil a odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku, v ktorom súd prvej inštancie dostatočne vysvetlil svoje myšlienkové postupy pri právnom posúdení veci, ako aj ustanovenia, ktoré aplikoval, pričom tieto aj správne vyložil. Aplikácia ust. § 741k ods. 1 a 2 Obč. zák. súdom prvej inštancie je v posudzovanej veci správna, pretože práve toto ustanovenie určuje, že ak po začatí zájazdu cestovná kancelária neposkytne objednávateľovi služby alebo ich podstatnú časť riadne a včas alebo zistí, že mu ich nebude môcť poskytnúť, aj keď ju k tomu zmluva zaviazala, je povinná bezodkladne urobiť také opatrenia, aby mohol zájazd pokračovať. Ak pokračovanie zájazdu nemožno zabezpečiť inak ako prostredníctvom služieb nižšej kvality, než sú uvedené v zmluve, je cestovná kancelária povinná vrátiť objednávateľovi rozdiel ceny medzi ponúkanými a poskytnutými službami. Súd prvej inštancie tiež správne vyhodnotil a aj vysvetlil, že ustanovenia § 741a až 741k Obč. zák. sú lex specialis voči ustanoveniu § 507 ods. 1 Obč. zák.. Aplikácia špeciálneho ustanovenia § 741k Obč. zák. prichádza do úvahy práve v tom prípade, ak obstarávateľ zájazdu po začatí zájazdu zistí, že nebude môcť poskytnúť služby v dohodnutej kvalite. Ak žalobca v odvolaní vyjadril názor, že skutočnosť o plnej obsadenosti ním pôvodne objednaného hotela nevyšla najavo až po začatí zájazdu, ako to tvrdí žalovaný, ale že žalovaný mal o tom vedomosť už pred začatím zájazdu, odvolací súd pripomína, že žalobca o tejto svojej úvahe, prípadne presvedčení nepredložil žiaden dôkaz. Dôkazné bremeno pritom spočívalo práve na žalobcovi a bolo teda jeho procesnou povinnosťou predložiť také dôkazy, ktoré by preukazovali jeho tvrdenie, že žalovaný skutočne ešte pred odletom žalobcu zo Slovenska vedel, že nebude môcť poskytnúť dohodnuté ubytovanie. Za stavu, keď žalobca žiadne dôkazy okrem svojich úvah v tomto smere neprodukoval, je právne posúdenie súdom prvej inštancie podľa ust. § 741k Obč. zák. správne.

22. Odvolací súd sa stotožňuje so všetkými závermi, ku ktorým súd prvej inštancie vo svojom rozsudku dospel, a jeho rozhodnutie považuje za logické, pochopiteľné, presvedčivé a vyčerpávajúce. V tejto súvislosti považuje za potrebné zdôrazniť, že rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami sporových strán, v tomto prípade žalobcu, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného, a teda riadne odôvodneného rozhodnutia, pričom sporovým stranám nemusí dať odpoveď na všetky otázky nimi nastolené, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu, uvádzaných stranami sporu, čím sa súd prvej inštancie aj riadil, a ako už bolo uvedené vyššie, svoje rozhodnutie náležite a presvedčivo odôvodnil, pričom sa dostatočne vysporiadal aj s argumentáciou strán sporu. V kontexte odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie je zrejmé, že skutkové, a na ich základe prijaté právne závery súdu prvej inštancie sú v plnom rozsahu podložené správnym výkladom. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia o čiastočnom vyhovení žalobe žalobcu a o zamietnutí žaloby vo zvyšku nemá odvolací súd viac čo uviesť, pretože by iba zopakoval správnosť skutkových zistení a na ich podklade správne prijatých právnych záverov súdu prvej inštancie.

23. S poukazom na vyššie uvedené vyhodnotil odvolací súd odvolacie námietky žalobcu za nedôvodné a nespôsobilé privodiť zrušenie alebo zmenu napadnutého rozhodnutia. Preto rozsudok súdu prvej inštancie, s ktorým sa plne stotožnil, v napadnutej časti ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. potvrdil.

24. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 C.s.p.. Žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, pretože bol v odvolacom konaní plne úspešný. O výške náhrady trov konania (aj odvolacieho) rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

25. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).